

POSTANOWIENIE

Dnia 7 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z powództwa P. Spółki z o.o. z siedzibą w K.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o wymierzenie kary pieniężnej
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 7 stycznia 2026 r.
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 13 grudnia 2024 r., sygn. VII AGa 623/24

- 1. prostuje oczywistą omyłkę pisarską zawartą w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie wydanym 13 grudnia 2024 r., w sprawie o sygn. akt VII AGa 623/24, w ten sposób, że słowo „M.” zastępuje słowem „M.”;**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 3. zasądza od P. Spółka z o.o. z siedzibą w K. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia P. Spółce z o.o. z siedzibą w K. do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Pismem, które wpłynęło 2 kwietnia 2025 r. do Sądu Apelacyjnego w Warszawie P. Spółka z o.o. z siedzibą w K. (dalej także: powód, skarżący) wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 13 grudnia 2024 r., VII AGa 623/24, w zakresie pkt 1 – oddalającego apelację powoda.

Przedmiotem rozpoznania Sądu Apelacyjnego w Warszawie była decyzja Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: Prezes URE) z 14 listopada 2022 r., w której, orzekł, że: (pkt 1) powód nie przestrzegał warunków określonych w koncesji poprzez prowadzenie działalności gospodarczej w sposób naruszający warunek nr 1 „Przedmiot i zakres działalności” oraz warunek 2.2.3., tj.; poprzez wykorzystanie stacji paliw ciekłych zlokalizowanej w K. przy ul. D. jako bazy paliw ciekłych i dokonywanie na jej terenie załadunku paliw ciekłych (oleju opałowego), pomimo niespełniania przez zlokalizowaną tam infrastrukturę warunków technicznych do takich czynności oraz braku stosowego uprawnienia wynikającego z koncesji, (pkt 2) powód nie przekazał w terminie informacji, o których mowa w art. 43e p.e., w zakresie trwałego zaprzestania eksploatacji stacji paliw ciekłych zlokalizowanej w K. przy ul. P., (pkt 3) za działanie opisane w punkcie 1, wymierzył powodowi karę pieniężną w wysokości 190 000 zł., co stanowi 0,3487% przychodu z działalności koncesjonowanej związanej z obrotem paliwami ciekłymi, osiągniętego przez powoda w 2021 r., (pkt 4) za działanie opisane w punkcie 2, wymierzył powodowi karę pieniężną w wysokości 10 000 zł, co stanowi 0,0184% przychodu z działalności koncesjonowanej związanej z obrotem paliwami ciekłymi, osiągniętego przez powoda w 2021 r.

Powód zaskarżył tę decyzję w całości.

Wyrokiem z 12 kwietnia 2024 r., XVII AmE 135/23, Sąd Okręgowy w Warszawie zmienił zaskarżoną decyzję w części, w ten sposób że uchylił punkt 2 i 4 decyzji, oddalił odwołanie w pozostałym zakresie oraz zniósł pomiędzy stronami koszty postępowania.

Obie strony wniosły apelacje w części.

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 13 grudnia 2024 r., VII AGa 623/24, oddalił obie apelacje i zniósł wzajemnie koszty postępowania apelacyjnego pomiędzy stronami.

Sąd II instancji uznał, że obie apelacje były bezzasadne i dlatego podlegały oddaleniu, a Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe oraz dokonał ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny podzielił i przyjął za własne, czyniąc je jednocześnie podstawą swojego rozstrzygnięcia.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., z uwagi na to, że Sąd Apelacyjny – sąd II instancji dokonując oceny prawnej art. 56 ust. 1 pkt 12 p.e. przyjął, że powód naruszył obowiązki wynikające z koncesji poprzez dokonanie rozładunku oleju opałowego do komory zbiornika podziemnego na stacji paliw bezpośrednio z cysterny drogowej z wykorzystaniem stanowiącego fabryczne wyposażenie cysterny drogowej urządzenia napełniająco – opróżniającego, a następnie załadunku tego paliwa oraz dokonał przetaczania paliwa w miejscu do tego nieprzeznaczonym tj. na terenie stacji paliw

a) pomimo tego, że w świetle § 14 i § 134 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (w stanie prawnym obowiązującym w 2021 r. – Dz.U. z 2014 poz. 1853 ze zm.) dopuszczalny był rozładunek paliwa płynnego do komory zbiornika podziemnego znajdującego się na stacji paliw płynnych bezpośrednio ze zbiornika cysterny drogowej dopuszczonej do użytkowania na podstawie decyzji Transportowego Dozoru Technicznego poprzez stanowiące fabryczne wyposażenie cysterny drogowej urządzenie napełniająco – opróżniające w stosunku do którego to urządzenia napełniająco – opróżniającego nie była wydana odrębna decyzja o dopuszczeniu do eksploatacji przez Transportowy Urząd Dozoru Technicznego

b) pomimo tego, że w świetle § 14 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (w stanie prawnym obowiązującym w 2021 r. Dz.U. z 2014 poz. 1853 ze zm.) oraz art. 3 pkt 10d i 10h ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne

(tekst jedn. Dz.U. z 2019 r. poz. 755) dopuszczona do użytkowania stacja paliw płynnych jest miejscem przeznaczonym do przetwarzania paliw ciekłych oraz rozładunku zbiorników cystern drogowych.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został rozwinięty i uzasadniony.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniosł o:

1. wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie
2. oddalenie skargi kasacyjnej oraz w każdym z ww. rozstrzygnięć o:
3. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek powoda o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zasługuje na uwzględnienie.

1. Zgodnie z treścią art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jedynie w ściśle określonych wypadkach pozwalających zrealizować jej funkcje publicznoprawne. Chodzi mianowicie o sytuacje, gdy: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na podstawie tych przesłanek Sąd Najwyższy dokonuje rozstrzygnięcia o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy nie jest zatem trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje meritum sprawy, lecz dokonuje nadzoru judykacyjnego w rozumieniu art. 183 ust. 1 Konstytucji RP, rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia jakim jest skarga kasacyjna, która z tych względów nie jest dostępna w każdej sprawie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 9 kwietnia 2019 r., I NSK 73/19; 30 czerwca 2021 r., I NSK 5/21; 23 lutego 2022 r., I NSK 29/21).

2. Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. uznając ją za oczywiście zasadną.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01 i 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

3. W niniejszej sprawie, skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona.

Kara pieniężna została wymierzona nie z uwagi na nieuwzględnienie przez pozwanego (organ), a następnie sądy, obowiązujących przepisów prawa, lecz za niedochowanie przez powoda warunków określonych w udzielonej mu koncesji. Nie jest zatem uprawnione twierdzenie, iż warunki koncesji zostały spełnione wyłącznie z tego powodu, że określone działania mogłyby być co do zasady dopuszczalne na gruncie przepisów prawa. Tym bardziej nie można przyjąć takiego stanowiska w sytuacji, gdy wykładnia przepisów dokonywana jest w sposób nieprawidłowy, co jednoznacznie wynika z uzasadnienia rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego (zob. skarżony wyrok, s. 38-41).

Skarżący otrzymał koncesję pod warunkiem, że załadunek paliw ciekłych odbywać się będzie na terenach do tego przeznaczonych i przystosowanych zgodnie z obowiązującymi przepisami, przy wykorzystaniu urządzeń do napełniania i opróżniania zbiorników transportowych, spełniających wymagania przepisów określających warunki, jakim urządzenia te powinny odpowiadać, a warunku tego nie dotrzymał. Autocysterny skarżącego posiadały wymagane urządzenia

i certyfikaty, ale udzielona koncesja nie upoważniała powoda do przetaczania paliwa pomiędzy tymi autocysternami w każdych okolicznościach.

Wobec powyższego istniały uzasadnione podstawy do wymierzenia powodowi kary pieniężnej, z uwagi na nieprzestrzeganie obowiązków wynikających z koncesji.

4. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W punkcie 1 Sąd Najwyższy orzekł o sprostowaniu wyroku Sądu Apelacyjnego na podstawie art. 350 § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c., zaś o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 14 ust. 2 pkt 3 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

[K.O.]

[a.ł]